

Arrest

nr. 92 417 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 houdende een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 78.56 van 4 april 2012 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn diende op 17 januari 2012 een asielaanvraag in. De verwerende partij stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat de verzoeker voorheen in Italië een asielaanvraag indiende.

1.2. Gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), verzocht verwerende partij de Italiaanse autoriteiten op 31 januari 2012, om terugname van verzoekende partij. Daar de Italiaanse autoriteiten nalieten om binnen de in artikel 20.1.b van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn te antwoorden op het terugnameverzoek werden zij, gelet op artikel 20.1.c van dezelfde verordening, geacht in te stemmen met dit verzoek.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die nog dezelfde dag ter kennis gebracht werd aan de verzoeker, is de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt :

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007 wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M.M.I. (...)

geboren te Pakistan op (in) 00.00.1988

van nationaliteit te zijn:

Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt met toepassing van artikel 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende het grondgebied, verblijf, vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)o van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene vroeg op 17.01.2012 asiel in België. Vingerafdrukken onderzoek toont aan dat de betrokkene op 28.12.2011 asiel vroeg in Italië. Na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat hij inderdaad in Italië was en dat zijn vingerafdrukken er werden geregistreerd toen hij ontscheepte in Italië. Hij ontkende dat hij asiel vroeg in Italië. We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat hij dit wel deed. De betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Italië via Frankrijk doorreisde naar België, waar hij op 15.01.2012 zou zijn aangekomen. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet. Op 31.01.2012 werd een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1, c) d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Op 16.02.2012 werden de Italiaanse instanties door middel van een

"tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 19) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene verklaarde dat de smokkelaar hem naar Europa zou brengen en hij geen idee had waar hij precies naartoe ging. Hij voegde toe dat hij niet naar Italië wil terugkeren omdat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd en omdat hij in België de kans zal krijgen zich te integreren.

Door middel van een schrijven van zijn advocaat d.d 15.02.2012 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties wordt behandeld. De betrokkene stelt dat hij het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland betrad. Zijn vingerafdrukken zouden er zijn geregistreerd en volgens de betrokkene is Griekenland dan ook de verantwoordelijke lidstaat. Gezien in navolging van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) asielzoekers door België niet worden overgedragen aan Griekenland argumenteert de betrokkene dat de behandeling van zijn asielaanvraag aan België toekomt. Verder stelt de betrokkene dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is. Ten slotte wordt gesteld dat jurisdictie van het Hof van Justitie Europese Lidstaten verplicht mogelijke Inbreuken op het Europees Verdrag tot Bescherming van

de Rechten van de Mens (EVRM) door andere Lidstaten in te schatten er rekening mee te houden, Een overdracht van de betrokkene aan Italië zou volgens de betrokkene en zijn advocaat een schending betekenen van artikel 3, 8 en 18 van het EVRM.

Betreffende deze opmerkingen merken we op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Betreffende het argument dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn merken we op dat de illegale binnenkomst in het grondgebied van de lidstaten op zich niet betekent dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Artikel 10 van Verordening 343/2003 stelt uitdrukkelijk dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat waarlangs de illegale binnenkomst zou hebben plaatsgevonden eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaats gevonden. De betrokkene toont niet aan wanneer hij precies het grondgebied van de lidstaten binnenkwam. Er is ook geen resultaat van vingerafdrukken onderzoek dat aantoont dat illegale binnenkomst via Griekenland aantooit. Verder moet worden benadrukt dat Griekenland enkel als verantwoordelijke Lidstaat kan worden beschouwd In het geval dat Italië waar de betrokkene op 25.12.2011 asiel vroeg, formeel de overname van de betrokkene aan Griekenland vroeg en Griekenland daarmee, expliciet of impliciet, instemde. Er is geen element voorhanden dat aantoont dat Italië dit deed, wat betekent dat moet worden besloten dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en niet kan worden gesteld dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn.

Betreffende het argument van de betrokkene dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is en een overdracht aan Italië een schending zou betekenen van de artikelen 3, 8 en 18 van het EVRM wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij aan overdracht een Italië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene vertelde tijdens zijn verhoor dat de mensenrechten in Italië niet worden gerespecteerd. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet verder duidt en geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. De betrokkene vroeg op 25.12.2011 asiel in Italië en verklaarde reeds op 15.01.2011 in België te zijn aangekomen, waaruit moet worden besloten dat hij maar korte tijd in Italië kan hebben verbleven. Het is dan ook de vraag of de betrokkene op basis van dat korte verblijf voldoende grond heeft om te verklaren dat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd. Hij maakte tijdens zijn verhoor alleszins geen melding van persoonlijke ervaringen, concrete feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1981 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Italiaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden In de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarde. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83EG en 2005/85EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor behandeling inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We merken op dat Italië bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor terugname van 31.01.2012 met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/200 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Het gegeven dat Italië momenteel een uitzonderlijke toestroom van immigranten kent door de politieke gebeurtenissen in Noord Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit

dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene vroeg op 25.12. 2011 asiel in Italië en kwam op 15.01.2012 reeds aan in België. Het is dan ook hoogst waarschijnlijk dat zijn in Italië ingediende asielaanvraag nog in behandeling is.

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011 Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy. Report on the situation of asylum seekers, refugees and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin refugees, Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokken na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties en de mogelijkheid zal krijgen zijn op 25.12.2011 ingediende asielaanvraag te hervatten. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd haar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij bracht verder geen attesten of andere elementen met betrekking tot zijn gezondheid. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel van 3 het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3, 8 of 18 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18 (1) c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

1.4. De verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 78.756 van 4 april 2012.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat de verzoeker momenteel niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft. De raadsman van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat de verzoeker reeds naar Italië werd gerepatrieerd. Volgens de raadsman behoudt de verzoeker zijn belang bij het onderhavige beroep. De verwerende partij werpt ter terechtzitting een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, wegens het ontbreken van het rechtens vereiste actuele belang.

2.2. De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat de verzoeker reeds naar Italië werd gerepatrieerd. Dit wordt tevens bevestigd door de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoeker op 16 april 2012 daadwerkelijk gerepatrieerd werd naar Italië. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten moet evenwel worden beschouwd als één en ondeelbaar en het belang dat verzoeker heeft bij het aanvechten ervan gaat niet verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De exceptie moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3.2. van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend en van de zesde overweging van deze verordening, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en van het non-refoulementsbeginnsel. In de uiteenzetting van het middel, voert de verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoeker houdt thans nog steeds vast dat hij in Italië geen asielaanvraag indiende. Hij bevestigt wel dat zijn vingerafdrukken werd afgenomen tijdens een politiecontrole. Bovendien blijkt dit ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Het feit dat hij beweerdelijk asiel zou hebben aangevraagd in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

De asielaanvraag dient alleszins in België te worden behandeld.

(...)

De Raad is bij onderzoek van dit middel gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Eerste grief:

De bestreden beslissing is niet duidelijk opgesteld.

Eerst wordt er verwezen naar de stereotype paragraaf van elke bijlage 26quater, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing. Er wordt verwezen naar het schrijven van de raadsman van verzoeker van 15 februari 2012, wat betekent dat deze brieven goed werden ontvangen.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij compleet de argumenten van verzoeker negeert, zoals aangegeven in de brief februari 2012.

Er zou worden beweerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel en concreet risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM. Nochtans werd in het schrijven van de raadsman van verzoeker (stuk 2) uitdrukkelijk verwezen naar de ernstige situatie in Italië voor asielzoekers.

Verzoeker IS een asielzoeker.

Bovendien heeft verzoeker deze toestand zelf aangekaart tijdens zijn eerste interview en wordt dit zelfs zo verwoord in de bestreden beslissing ("de betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat de mensenrechten in Italië niet worden gerespecteerd" — pag. 2/ al.2)

Tevens is deze informatie wereldwijd gekend en te vinden op tal van internetwebsites (die overigens werden opgenomen in de brief van 15 februari 2012 aan verwerende partij), waardoor verwerende partij zich moeilijk kan schuilen achter de bewering dat verzoeker dit punt niet voldoende heeft kenbaar gemaakt.

De toestand is ernstig. Zoals vermeld in de bestreden beslissing heeft verzoeker immers onmiddellijk verklaard dat "hij niet naar Italië wil terugkeren omdat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd en omdat hij in België de kans zal krijgen zich te integreren." (pag. 1. bestreden beslissing/ al.3)

Verwerende partij stelt dat deze toestand niet in overweging kan worden genomen in het kader van de Dublin II- procedure.

Dit is niet correct. Verwerende partij miskent het soevereiniteitsprincipe door te weigeren de asielaanvraag van verzoeker op te nemen. Nochtans is er geen enkele gegronde reden om de ernstige toestand voor verzoeker te negeren, wetende dat de asielopvang van Italië zeer slecht is.

Verwerende partij heeft onterecht geen toepassing gemaakt de soevereiniteitsclausule conform artikel 3.2 Dublin II- verordening. Verwerende partij schendt hierdoor bovendien het refoulement-verbod zoals vermeld in artikel 33 Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij verschuilt zich achter de Dublin II Verordening en zet een asielzoeker het land uit naar een lidstaat van de EU waarvan men zeker kan zijn dat het de asielzoeker uitzet naar een land waar hij een onmenselijke behandeling riskeert.

Verwerende partij houdt hier onterecht geen rekening mee.

Nochtans heeft een recent arrest van het Hof van Justitie geoordeeld dat:

"91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de

verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten clan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, meer de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.” (N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department En M. E. (C 493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform, <http://curia.europa.eu/iuris/document/document.jsf?text=8&docid=1171878&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=8&occ=first&part=1&cid=128284>)

Het Hof van Justitie heeft aldus geoordeeld dat de verplichting een positieve verplichting is voor de lidstaat om rekening te houden met alle elementen.

Verzoeker heeft wel degelijk elementen aangehaald, tijdens zijn eerste verhoor en bij schrijven van zijn raadsman d.d. 15 februari 2012.

Bijgevolg is de motivering "de betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvraag van vreemdelingen die in toepassing van artikel 343/2003 van een andere lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken" (pag 2/ al. 4) geen afdoende motivering. Verwerende partij had moeten rekening houden met alle elementen in de zaak.

Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit, wat in België de nationaliteit is die de meeste erkenningen bekomt. Verzoeker legde tijdens zijn interview duidelijk uit dat hij een schending van de mensenrechten vrees in Italië, en staat dit bij schrijven van zijn raadsman d.d. 15 februari 2012. Gezien de algemene situatie van asielzoekers in Italië, zal verzoeker als persoon deel uitmaken van een kwetsbare groep en zeker niet afdoende verzorging en opvangmodaliteiten genieten.

Bovendien werd deze bijlage 26quater betekend ten gevolge van een tacit-agreement, er bestaat dus geen enkele garantie dat verzoeker de nodige behandeling zal krijgen. Bijgaand aan huidig verzoekschrift, vloeit duidelijk voort dat er geen zekerheid is op verzorging in Italië voor kandidaat vluchtelingen, in concreto voor verzoeker.

De drie elementen samengenomen — de slechte behandeling van kandidaat vluchtelingen in Italië vooral door de actuele zware toestroom — de herkomst van verzoeker en zijn hoedanigheid (bedreigd met de dood) — de tacit- agreement, hebben met zekerheid verwerende partij er toe moeten leiden toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

Minstens had ze rekening moeten houden met al deze factoren om een afdoende motivering te kunnen opmaken.

Tweede grief:

De bestreden beslissing schaadt prima facie zijn rechten gewaarborgd artikel 3 EVRM.

"Verbod van foltering Art. 3 EVRM:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De grief van verzoeker is ernstig.

Verzoeker verwijst allereerst naar een omstandige lijst van samengevatte rechtspraak en rechtsleer waaruit blijkt dat de rechten van asielzoekers in Italië — onder meer artikel 3 EVRM - geschonden worden in de opvangcentra aldaar. Bovendien wordt aangetoond dat de medische verzorging van asielzoekers in de opvangcentra zeer slecht is en dus ook een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. (stuk 7)

Tevens ligt de bewijslast eveneens bij de verwerende partij, die het tegendeel dient te bewijzen.

Uit andere rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. (Zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/ Italië, §132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou blijken. Dit zou worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (Zie EHRM 4 december 2008, Y/ Rusland, §60, EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/ Nederland, §148).

Verzoeker maakt deel uit van de groep personen die om internationale bescherming vraagt. Hij is afkomstig uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is en hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland gevaar kan lopen.

Verzoeker heeft bovendien *prima facie* een profiel van een asielzoeker wiens asielverzoek grondig nagekeken moet worden. Deze groep is dus gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen.

Het is door verwerende partij onbetwist dat verzoeker asielzoeker is, dat hij uit Afghanistan is en dat hij teruggevoerd moet worden naar Italië. Bijgevolg kan deze rechtspraak van het EHRM toegepast worden.

Bovendien dient deze informatie te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Men weet dat het EHRM uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exact identieke redenering dient aangehouden te worden ten aanzien van Italië.

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald naar nummer 56.203 en naar het arrest van 3 februari 2012 met nummer 88.453, dat toepasbaar is op huidige geval.

In arrest nummer 56.203 oordeelde uw Raad:

4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiele mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cfr EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland, §366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (...) De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling (...) . Het Hof van Justitie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State Departement en C-493/10, M.E. e-a., v. Refugee Applications Commissioner Minister of Justice, Equality and Law Reform in de navolgende overwegingen onder meer als volgt "94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen, 106 artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder inbegrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling

Deze motivatie werd *mutatis mutandis* hernomen in een recent arrest van Uw Raad (72.824 van 6 januari 2012). In dit geval bevatte het administratief dossier geen enkel element over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta zou beleefd hebben, maar besloot de Raad dat hij door de bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO's niet 'onkundig' kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees Systeem.

In casu zijn zowel verwerende partij als uw Raad in bezit van veelvuldige verslagen en rechtspraak die het asielsysteem zwaar bekritisieren en kan het hoofdargument van de bestreden beslissing, zijnde het kort bezoek van verzoeker aan Italië, niet tegen hem worden weerhouden.

Verzoeker maakt tevens nog een andere samenvatting van de situatie in Italië en de rechtspraak in bijlage over.

Uit dit alles blijkt duidelijk in welke zin Italië geen geschikt land is om asielaanvraag in te dienen en dat noch verwerende partij, noch Uw Raad onkundig van deze situatie kunnen zijn.

Bovendien gaat het hier om een tacit- agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen indien Italië nog niet eens in staat is om met een ander EU land in contact te blijven in uitvoering van de Dublin II verordening, kan men zich inbeelden op welke manier de asielzoekers zelf behandeld worden. In casu bestaat er een reëel risico op folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen op straffen (schending van artikel 3 EVRM).

Bovendien zal verzoeker bij een eventuele uitwijzing aan Italië ongetwijfeld worden vastgehouden aldaar.

De detentie van asielzoekers aan de grens heeft echter geen enkele wettige basis.

Dit blijkt uit een rapport van de algemene vergadering van de Verenigde Naties (A/HRC/10/21/Add.5 -26 januari 2009):

72. If the foreigner files a request for asylum, the procedure to examine the request is started. Within a period ranging from a few days to more than a month, the foreigner will receive a document certifying his or her status as an asylum-seeker (the so-called "modulo C3" or "attestato nominativo") and will be transferred to a Centre for Asylum-Seekers (CARA). Before that identity document is issued, the asylum-seeker is not allowed to leave the CDA. For all practical purposes, he is detained. Neither the legislation governing these reception centres nor any other law provide that the asylum-seeker shall be deprived of his freedom until the document certifying his status is issued. There is no procedure leading to this deprivation of liberty, nor any decision adopted. In other words, for a period varying between a few days and more than a month, the asylum-seeker is de facto detained without a cognizable legal basis and thus arbitrarily. p. 17

Ook wordt in objectieve rapporten aangetoond dat de opvang in Italië artikel 3 EVRM schendt. Dit blijkt uit een rapport van CoE ECRI, derde rapport over Italië, 16 mei 2006 (!)

« 108. De plus, il a été rapporté à l'ECRI qu'à ce jour les conditions d'accueil des demandeurs d'asile ne sont pas satisfaisantes. Après dépôt de leur dossier de demande d'asile, les demandeurs perçoivent une aide financière couvrant une période de 45 jours. Mais passé ce délai, ils ne bénéficient plus d'aucune aide de l'Etat et c'est souvent le secteur associatif qui prend en charge les personnes sans ressource. L'ECRI note le fait qu'un programme impliquant le ministère de l'intérieur, le HCR, les autorités locales et des organisations non gouvernementales offre depuis 2001 des services d'accueil appropriés, y compris en matière de logement et d'assistance sociale et juridique, à un certain nombre de demandeurs d'asile. Elle salue la reconnaissance juridique de ce programme au travers de la loi Bossi-Fini. Toutefois, l'ECRI relève qu'en raison de moyens financiers insuffisants ce programme ne peut pour l'instant prendre en charge qu'environ 2 250 personnes, et qu'il existe des disparités marquées dans la disponibilité de financements pour ce programme entre les régions. L'ECRI note que l'introduction du système des Centres d'identification - opérationnel depuis avril 2005 et encore en cours de finalisation - aura à l'évidence un impact important sur l'accueil des demandeurs d'asile. A cet égard, l'ECRI relève également que certains rapports font état de conditions de vie inférieures aux normes dans certains de ces Centres. pp. 32-33 »

Ook wat betreft de verdere opvang van asielzoekers na hun asielaanvraag schendt artikel 3 EVRM schenden: (OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, May 2011)

« La législation italienne garantit — au moins sur le papier — un accueil tous les requérant-e-s d'asile. Toutefois, dans bien des cas, aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement: la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. Le délai entre le dépôt de la demande initiale à la questura et le moment où le ou la requérante se voit offrir un hébergement — avec la verbalisation — dure, selon nos informations, de quelques jours à plusieurs mois dans le pire des cas. Beaucoup de requérant-e-s d'asile sont alors laissé-e-s sans aucune aide et doivent trouver abri tout seul-e-s. La plupart finissent dans la rue. Des parties prenantes ont confirmé que tel était le cas à Milan, Turin et Rome. »

Bijgevolg, diende verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar

zich enkel op materieel theoretisch recht stoelt om geen toepassing van artikel 3.2. van de verordening te maken, werden ook de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, aangezien de bijlage 26quater niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker is het bijgevolg niet eens met de motivering van de summiere motivering die dienaangaande in de bestreden beslissing terug te vinden is. De verwerende partij miskent de actuele situatie in Italië en maakt hierdoor een manifeste beoordelingsfout.

Uit actuele rapporten wordt wel degelijke een schending aangetoond van artikel 3 EVRM, waardoor de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is, minstens niet afdoende. Verwerende partij schendt hierdoor de materiële motiveringsplicht.

De rapporten waarnaar verzoeker verwijst (en waarnaar verwerende partij zelf verwijst in haar bestreden beslissing) houden een schending van artikel 3 EVRM in, minstens een indicatie in van de problemen waarmee Italië momenteel geconfronteerd wordt. In deze rapporten is bovendien duidelijk terug te vinden (of minstens een indicatie hiervan) dat ook het terugwijzen van een kandidaat-vluchteling op heden naar Italië een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, zodat verwerende partij zich niet kan beperken tot de algemene vaststellingen dat dit niet aantoonst dat de overname van verzoeker door Italië automatisch zal leiden tot een schending van artikel 3 EVRM, doch in de bestreden beslissing diende weer te geven waarom zij van oordeel is dat de situatie van verzoeker niet vergelijkbaar is met deze van de kandidaat- vluchtelingen die geciteerd worden in deze rapporten en aanbevelingen. (zie ook RvV nr. 65.819 van 29 augustus 2011).

Het middel is gegrond."

3.2. Waar de verzoeker eraan vasthoudt dat hij in Italië geen asielaanvraag indiende, merkt de Raad op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat de verzoeker wel degelijk een asielaanvraag indiende in Italië steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Een op 17 januari 2012 doorgevoerde vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met de gegevens voorhanden in het Eurodac-systeem leert immers dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Italië op 25 december 2011 onder het referentienummer "IT1LE015XK". Wat dit referentienummer betreft, dient te worden verwezen naar artikel 2.3 van de verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, dat betrekking heeft op de toezending van gegevens door een lidstaat aan de centrale gegevensbank Eurodac en dat luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Uit voormeld referentienummer "IT1LE015XK" blijkt aldus dat verzoeker in Italië reeds een asielverzoek indiende. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)e en 20(1)c van de Dublin II-verordening, wordt toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandel-ling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. De verzoekende partij

maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3.3. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de argumenten van zijn brief van 15 februari 2012 compleet heeft genegeerd. De bestreden beslissing herneemt immers uitvoerig de argumenten van verzoekende partij die zij mondeling zowel als schriftelijk door middel van een brief via haar raadsman overmaakte aan de verweerder. De verweerder besloot echter dat de verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar de algemene situatie zonder deze concreet op zijn individuele situatie te betrekken. In de mate dat verzoeker in het algemeen stelt dat de situatie in Italië waarnaar hij heeft verwezen betrekking heeft op asielzoekers en hij een asielzoeker is, dient erop gewezen dat deze stelling op zich niet toelaat aan te nemen dat het motief dat *“het aan betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens”* en dat verzoeker slechts verklaarde dat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd zonder dit te duiden, als een niet-afdoende antwoord op de verklaringen van verzoeker en de brief van diens raadsman te beschouwen.

3.3.4. Uit de verdere uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

3.4.1. De verzoeker voert verder aan dat de verweerder in casu ten onrechte geen gebruik maakte van de soeveriniteitsclausule. Hij verwijst hiertoe naar een arrest van het Hof van Justitie, naar zijn verklaringen tijdens het verhoor en naar de bijkomende elementen die door zijn raadsman op 15 februari 2012 aan de verweerder per brief werden overgemaakt. De verzoeker meent dat de verweerder zich niet kan schuilen achter de bewering dat hij niet voldoende kenbaar heeft gemaakt dat hij bij een overdracht aan Italië het risico loopt om te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM, nu de informatie omtrent de situatie van asielzoekers wereldwijd gekend is en te vinden is op tal van internetsites die ook werden opgenomen in zijn brief van 15 februari 2012. De verzoeker is van oordeel dat de motivering *“de betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvraag van vreemdelingen die in toepassing van artikel 343/2003 van een andere lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken”* geen afdoende motivering is. De verweerder had rekening moeten houden met alle elementen in de zaak: de verzoeker is van Afghaanse nationaliteit, wat in België de meeste erkenningen geeft. Gezien de algemene situatie van asielzoekers in Italië zal de verzoekende partij als persoon deel uitmaken van een kwetsbare groep en zeker niet afdoende verzorging en opvangmodaliteiten genieten. Bovendien werd bestreden beslissing gegrond op een tacit-agreement, zodat er geen enkele garantie bestaat dat hij de nodige behandeling zal krijgen. Het miskennen van de soeveriniteitsclausule, zou volgens de verzoeker dan ook een schending inhouden van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening, van artikel 3 EVRM en van het non-refoulementsbeginzel.

3.4.2. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening stelt het volgende :

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

3.4.3. De Raad benadrukt dat uit deze bepaling geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Aangezien de verweerder te dezen over een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, dient wel op afdoende wijze te worden gemotiveerd waarom de “soeveriniteitsclausule” van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening in het geval van de verzoeker niet

wordt gehanteerd en waarom de Belgische autoriteiten dus niet de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op zich neemt.

3.4.4. In de bestreden beslissing wordt expliciet aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd:

“Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 19) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene verklaarde dat de smokkelaar hem naar Europa zou brengen en hij geen idee had waar hij precies naartoe ging. Hij voegde toe dat hij niet naar Italië wil terugkeren omdat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd en omdat hij in België de kans zal krijgen zich te integreren.

Door middel van een schrijven van zijn advocaat d.d. 15.02.2012 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties wordt behandeld. De betrokkene stelt dat hij het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland betrad. Zijn vingerafdrukken zouden er zijn geregistreerd en volgens de betrokkene is Griekenland dan ook de verantwoordelijke lidstaat. Gezien in navolging van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) asielzoekers door België niet worden overgedragen aan Griekenland argumenteert de betrokkene dat de behandeling van zijn asielaanvraag aan België toekomt. Verder stelt de betrokkene dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is. Ten slotte wordt gesteld dat jurisdictie van het Hof van Justitie Europese Lidstaten verplicht mogelijke inbreuken op het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) door andere Lidstaten in te schatten er rekening mee te houden. Een overdracht van de betrokkene aan Italië zou volgens de betrokkene en zijn advocaat een schending betekenen van artikel 3, 8 en 18 van het EVRM.

Betreffende deze opmerkingen merken we op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Betreffende het argument dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn merken we op dat de illegale binnenkomst in het grondgebied van de lidstaten op zich niet betekent dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Artikel 10 van Verordening 343/2003 stelt uitdrukkelijk dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat waarlangs de illegale binnenkomst zou hebben plaatsgevonden eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaats gevonden. De betrokkene toont niet aan wanneer hij precies het grondgebied van de lidstaten binnenkwam. Er is ook geen resultaat van vingerafdrukken onderzoek dat aantoont dat illegale binnenkomst via Griekenland aantoonbaar is. Verder moet worden benadrukt dat Griekenland enkel als verantwoordelijke Lidstaat kan worden beschouwd in het geval dat Italië waar de betrokkene op 25.12.2011 asiel vroeg, formeel de overname van de betrokkene aan Griekenland vroeg en Griekenland daarmee, expliciet of impliciet, instemde. Er is geen element voorhanden dat aantoont dat Italië dit deed, wat betekent dat moet worden besloten dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en niet kan worden gesteld dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn.

Betreffende het argument van de betrokkene dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is en een overdracht aan Italië een schending zou betekenen van de artikelen 3, 8 en 18 van het EVRM wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij aan overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene vertelde tijdens zijn verhoor dat de mensenrechten in Italië niet worden gerespecteerd. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet verder duidt en geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. De betrokkene vroeg op 25.12.2011 asiel in Italië en verklaarde reeds op 15.01.2011 in België te zijn aangekomen, waaruit moet worden besloten dat hij maar korte tijd in Italië kan hebben verbleven. Het is dan ook de vraag of de betrokkene op basis van dat korte verblijf voldoende grond heeft om te verklaren dat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd. Hij maakte tijdens zijn verhoor alleszins geen melding van persoonlijke ervaringen, concrete feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. “

Ook wordt in fine van de bestreden beslissing gesteld dat *“Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van art. 3(2) van Verordening 343/2003”*.

3.4.5. Waar de verzoeker stelt dat hij werd bedreigd met de dood en dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep aangezien hij de Afghaanse nationaliteit heeft en in dit in België de nationaliteit is die de meeste erkenningen bekomt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich hier beperkt tot blote beweringen en deze beweringen geenszins staat met concrete elementen. De verzoeker maakt niet enkel niet aannemelijk dat Afghaanse asielzoekers meer kwetsbaar zouden zijn dan andere en dat hij om die reden hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen (in Italië). Verzoekers stelling dat de Afghaanse nationaliteit diegene is die in België het meest wordt erkend, is enerzijds niet aangetoond en anderzijds niet relevant bij de beoordeling van de vraag of toepassing moet worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

3.4.6. In zoverre de verzoeker stelt dat hij in zijn brief van 15 februari 2012 tal van internetsites heeft opgenomen die verwijzen naar de situatie van asielzoekers in Italië, stelt de Raad vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de brief die de raadsman van de verzoeker op 15 februari 2012 overmaakte aan de verweerder, blijkt geenszins dat internetsites werden aangehaald. De brief verwijst naar internationale rechtspraak, doch vermeldt wat de landeninformatie over Italië betreft enkel het volgende: *“De situatie voor asielzoekers is momenteel schrijnend in Italië. De Dublin- verordening mag hierdoor niet als een automatisme worden toegepast (...) er zijn tal van zeer duidelijke rapporten voorhanden die een schending van artikel 3 EVRM aantonen ingeval een overname door Italië.”* Nergens wordt geconcretiseerd op welke “zeer duidelijke rapporten” men zich steunt, noch wordt er naar concrete internetwebsites verwezen die de situatie van asielzoekers in Italië beschrijven. De verzoeker kan dan ook de verweerder niet verwijten dat hij geen rekening gehouden heeft met stukken die aan hem niet werden overgemaakt of ter kennis gebracht.

3.4.7. Waar de verzoeker stelt dat zijn verklaringen bij het verhoor, het feit dat er in casu toepassing gemaakt werd van een tacit agreement en de algemeen gekende situatie voor asielzoekers in Italië, ertoe hadden moeten leiden dat de verweerder op basis van de soevereiniteitsclausule de behandeling van de asielaanvraag op zich moest nemen, merkt de Raad op dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoeker op de duidelijke vraag of er een specifieke redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (i.e. Italië), als volgt antwoordde: *“In Italië worden de mensenrechten niet gerespecteerd, hier in België zie ik de kans om mij te integreren. Ik wil echt niet terug naar Italië”*. Gevraagd naar specifieke redenen waarom de verzoeker een asielaanvraag in België wil indienen, werd ontkennend geantwoord: de betrokkene had geen idee waar hij naartoe ging, de smokkelaar had hem gewoon gezegd dat hij hem naar Europa zou brengen. In die optiek kan de verwerende partij bezwaarlijk worden verweten dat zij gemotiveerd heeft omtrent de niet-toepassing van van de soevereiniteitsclausule van artikel 3.2. van de Dublin II- verordening, die zoals reeds aangemerkt aan de lidstaten niet de verplichting oplegt om de asielaanvraag van de verzoeker te behandelen. De uiteenzetting in het verzoekschrift komt er op neer dat de verzoeker, door tijdens het verhoor enkel vaagweg melding te maken van de “schending van mensenrechten”, zelf kan kiezen welke lidstaat zijn asielaanvraag moet behandelen. Dit is echter geenszins in overeenstemming met de draagwijdte van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening. Het feit dat de terugname door Italië werd vastgesteld via een tacit agreement, legt aan de verweerder al evenmin een verplichting op om de soevereiniteitsclausule toe te passen. Het vaststellen van een tacit agreement is *in casu* immers slecht een loutere toepassing van artikel 20(1)b van de Dublin II- verordening. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de verweerder, nadat de termijn van 2 weken om uitdrukkelijk in te stemmen met de terugname van de verzoeker was verstreken, op 16 februari 2012 de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk heeft gewezen op hun verantwoordelijkheid voor de terugname. Het toepassen van een tacit-agreement, zoals uitdrukkelijk voorzien in de Dublin II-verordening, houdt op zich voor de lidstaten dan ook geenszins een verplichting in om op grond van artikel 3.2. van diezelfde verordening, de verantwoordelijk voor de behandeling van een in een andere lidstaat ingediende asielaanvraag, op zich te nemen.

3.4.8. Waar de verzoeker aanvoert dat de verweerder gezien de algemeen gekende situatie van asielzoekers in Italië had moeten overgaan tot de behandeling van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat indien de toepassing van de bevoegdheidsregels die zijn opgenomen in de Dublin-II-verordening leidt tot de vaststelling dat een vreemdeling zou dienen te worden teruggestuurd naar een land waar hij

dreigt te worden onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, op het het bestuur wel de verplichting kan rusten om, teneinde een dergelijke inbreuk te voorkomen, toepassing te maken van de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van voormelde verordening. Dit onderzoek alsook het onderzoek naar de beweerde schending van het non-refoulementsbeginsel, valt samen met het onderzoek van de in het middel ontwikkelde "tweede grief", waarin de verzoeker een schending van artikel 3 EVRM uiteenzet. Ook de toepasselijkheid van de door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, zal worden onderzocht in kader van het onderzoek naar de schending van artikel 3 EVRM.

3.5.1. In een "tweede grief" van het enig middel doet de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing de rechten gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM schaadt. Hij verwijst naar een bij het verzoekschrift gevoegde "omstandige lijst van samengevatte rechtspraak waaruit blijkt dat de rechten van asielzoekers in Italië geschonden worden in de opvangcentra aldaar". Voorts stelt hij dat de medische verzorging van asielzoekers in de opvangcentra zeer slecht is en dus ook een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast zou bij de verweerder berusten, die het tegendeel dient te bewijzen. De verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM en stelt dat hij deel uitmaakt van de groep personen die om internationale bescherming vraagt en afkomstig is uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is en dat hij, bij geval van terugkeer naar haar herkomstland, gevaar kan lopen. Hij meent dat hij prima facie een profiel heeft van een asielzoeker wiens asielverzoek grondig moet worden nagekeken. Deze groep is volgens de verzoeker gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die worden aangehaald ervan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. De verzoeker verwijst naar het arrest MSS tegen Griekenland waarbij Griekenland werd veroordeeld wegens de schending van artikel 3 van het EVRM. Een exact identieke redenering dient volgens de verzoeker aangehouden te worden ten aanzien van Italië. De verzoeker verwijst tevens naar de arresten 56.203 en 88.453 van de Raad die toepasbaar zouden zijn op huidig geval. De verzoeker voert aan dat deze motivatie mutatis mutandis werd hernomen in een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (72.824 van 6 januari 2012) en stelt dat in dit laatste geval het dossier geen enkel element bevatte over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk zou beleefd hebben in Malta, maar dat de Raad besloot dat hij door de bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO's niet onkundig kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees systeem. Volgens de verzoeker kan het hoofdargument van de bestreden beslissing, zijnde zijn korte bezoek aan Italië, niet tegen hem worden weerhouden. De verzoeker maakt thans nog een andere samenvatting van de situatie in Italië en de rechtspraak over, waaruit zou blijken dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen en wijst er op dat noch de verweerder, noch de Raad onkundig kunnen zijn van deze situatie. De verzoeker stelt vervolgens dat hij bij een eventuele uitwijzing aan Italië ongetwijfeld zal worden vastgehouden. De detentie van asielzoekers aan de grens heeft geen enkele wettelijke basis zoals blijkt uit een rapport van de algemene vergadering van de Verenigde Naties. De verweerder diende volgens de verzoeker in de bestreden beslissing weer te geven waarom hij van oordeel is dat zijn persoonlijke situatie niet vergelijkbaar is met deze van kandidaat-vluchtelingen die geciteerd worden in rapporten en aanbevelingen ter zake.

3.5.2. De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.5.3. In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de toestand in Italië van asielzoekers in het algemeen, en van asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgenomen of teruggenomen in het bijzonder. De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande de volgende overwegingen: *“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1981 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Italiaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net*

als België, vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarde. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83EG en 2005/85EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor behandeling inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.” en “Het gegeven dat Italië momenteel een uitzonderlijke toestroom van immigranten kent door de politieke gebeurtenissen in Noord Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.” en nog: “De betrokkene vroeg op 25.12. 2011 asiel in Italië en kwam op 15.01.2012 reeds aan in België. Het is dan ook hoogst waarschijnlijk dat zijn in Italië ingediende asielaanvraag nog in behandeling is. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011 Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy. Report on the situation of asylum seekers, refugees and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin refugees, Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokken na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties en de mogelijkheid zal krijgen zijn op 25.12.2011 ingediende asielaanvraag te hervatten.”

3.5.4. In de bestreden beslissing wordt eveneens uitdrukkelijk ingegaan op de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor, alsook op de argumenten die werden verwoord in de brief van de raadsman van verzoeker van 15 februari 2012. De bestreden beslissing vermeldt hieromtrent het volgende: “Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 19) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene verklaarde dat de smokkelaar hem naar Europa zou brengen en hij geen idee had waar hij precies naartoe ging. Hij voegde toe dat hij niet naar Italië wil terugkeren omdat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd en omdat hij in België de kans zal krijgen zich te integreren. Door middel van een schrijven van zijn advocaat d.d 15.02.2012 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties wordt behandeld. De betrokkene stelt (...) dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is. Ten slotte wordt gesteld dat jurisdictie van het Hof van Justitie Europese Lidstaten verplicht mogelijke inbreuken op het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) door andere Lidstaten in te schatten er rekening mee te houden. Een overdracht van de betrokkene aan Italië zou volgens de betrokkene en zijn advocaat een schending betekenen van artikel 3, 8 en 18 van het EVRM.

Betreffende deze opmerkingen merken we op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

(...) Betreffende het argument van de betrokkene dat tal van rapporten aantonen dat de situatie van asielzoekers in Italië schrijnend is en een overdracht aan Italië een schending zou betekenen van de artikelen 3, 8 en 18 van het EVRM wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij aan overdracht een Italië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene vertelde tijdens zijn verhoor dat de mensenrechten in Italië niet worden gerespecteerd. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet verder duidt en geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. De betrokkene vroeg op 25.12.2011 asiel in Italië en verklaarde reeds op 15.01.2011 in België te zijn aangekomen, waaruit moet worden besloten dat hij maar korte tijd in Italië kan hebben verbleven. Het is dan ook de

vraag of de betrokkene op basis van dat korte verblijf voldoende grond heeft om te verklaren dat in Italië de mensenrechten niet worden gerespecteerd. Hij maakte tijdens zijn verhoor alleszins geen melding van persoonlijke ervaringen, concrete feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. “

3.5.5. De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de verklaringen van de verzoeker tijdens het Dublinverhoor en uit de brief van zijn raadsman van 15 februari 2012, niet blijkt dat hij reeds vóór het nemen van de bestreden beslissing heeft aangevoerd dat hij persoonlijk werd blootgesteld aan feiten of omstandigheden die aanleiding zouden hebben kunnen geven tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat de verzoeker ondanks zijn beweringen wel een asielaanvraag in Italië indiende zodat zij wel degelijk, zij het slechts gedurende een beperkte periode, in een lopende asielprocedure verwickeld was. De verzoeker heeft zich in tegendeel in het verhoor en in de genoemde brief beperkt tot algemene beweringen, die hij nergens heeft betrokken op zijn persoonlijke situatie tijdens zijn korte verblijf in Italië.

3.5.6. Waar de verzoeker bekritiseert dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen melding maakte van persoonlijke incidenten tijdens zijn kort verblijf in Italië die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 EVRM, gaat de verzoeker eraan voorbij dat de verweerder zich in casu niet heeft beperkt tot deze vaststelling en dat in de bestreden beslissing wel degelijk een onderzoek wordt gevoerd naar concrete gevolgen voor de verzoeker bij een terugname door Italië. Er wordt immers het volgende gemotiveerd : *“de betrokkene vroeg op 25.12. 2011 asiel in Italië en kwam op 15.01.2012 reeds aan in België. Het is dan ook hoogst waarschijnlijk dat zijn in Italië ingediende asielaanvraag nog in behandeling is. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011 Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy. Report on the situation of asylum seekers, refugees and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin refugees, Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties en de mogelijkheid zal krijgen zijn op 25.12.2011 ingediende asielaanvraag te hervatten.”*

3.5.7. In het onderhavige verzoekschrift voert de verzoeker aan dat hij deel uitmaakt van de groep personen die om internationale bescherming vraagt, dat hij afkomstig is uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is zodat dat hij het profiel heeft van een asielzoeker wiens asielverzoek grondig moet worden nagekeken. Hij stelt dat deze groep is gedefiniëerd en dat men op basis van de verslagen die hij aanhaalt in het verzoekschrift, ervan kan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. In verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het licht van het arrest M.S.S. t/ Griekenland en België, voert hij aan dat de verweerder noch de Raad onkundig kunnen zijn van de situatie voor asielzoekers in Italië.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië wel degelijk werd betrokken bij de beoordeling van diens asielaanvraag, maar dat om de in de erin opgenomen motieven de verweerder van oordeel was dat in hoofde van verzoeker geen redenen voorhanden zijn om een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar de verzoeker in een bijlage 7 aan het verzoekschrift verwijst naar citaten en partiële stukken uit internationale verslagen en rechtspraak omtrent de schending van artikel 3 EVRM in de Italiaanse asielcentra (bijlage 7) dient te worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doen aan de meer volledige én recentere rapporten waarop de verweerder zich steunt en die specifiek betrekking hebben op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan Italië. De stukken met betrekking tot detentie, opvang, toegang tot medische zorgen, waarnaar verzoekende partij verwijst hebben overigens geen betrekking op kandidaat-vluchtelingen die door lidstaten van de Unie worden teruggestuurd. Het stuk met betrekking tot ‘de mensen onder de Dublin procedure’ licht enerzijds slechts partiële stukken uit de in het administratief dossier aanwezige volledige rapporten van OSAR en NOAS en heeft in essentie betrekking op kwetsbare personen waartoe de verzoeker niet kan gerekend worden. De verwijzing naar een het rapport “UNHCR improving asylum procedure March 2010” stelt enkel dat de Italiaanse autoriteiten over een discretionaire bevoegdheid beschikken om

afgewezen asielaanvragen te heropenen. De verzoeker toont echter nergens concreet aan dat zijn asielaanvraag in Italië reeds zou zijn afgewezen. De verzoeker betwist verder niet dat zijn “asielaanvraag hoogst waarschijnlijk nog in behandeling is” zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen. Het valt dan ook niet in te zien hoe verzoeker hiermee kan aantonen dat hij bij een terugname door Italië onvoldoende garanties heeft op de eerbiediging van zijn rechten zoals voorzien in artikel 3 EVRM. De verzoeker verwijst eveneens naar een Italiaans persartikel, doch laat na aan te tonen waarom de beslissing van Duitsland om in 41 gevallen geen overname door Italië meer te verzoeken in casu voor de Belgische autoriteiten een verplichting zou inhouden om hem niet naar Italië terug te wijzen of om een schending van artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde aannemelijk te maken. Tot slot verwijst de verzoeker naar een rapport van Proasyl van 28 februari 2011, waaruit blijkt dat in 2008 en 2009 slechts 12% van de Dublin-overnames effectief in het SPRAR systeem terecht kwamen. De Raad stelt vast dat deze informatie gedateerd is ten opzichte van het rapport van NOAS van april 2011. Immers werd door Proasyl referentie gemaakt naar de situatie in de jaren 2008 en 2009, terwijl het rapport van NOAS – dat aan het administratief dossier werd toegevoegd – veel recentere informatie hanteert omtrent de Dublin-returnees. Met name wordt verwezen naar informatie bekomen uit een interview en meeting met Arci con Fraternita in september 2010 en een interview met Caritas Malpensa van december 2010 (zie NOAS: The Italian approach tot asylum: system and core problems”, april 2011, p. 20.). Vanzelfsprekend hecht de Raad meer bewijswaarde aan de meest recente rapporten waarbij ook aan het NOAS-rapport van april 2011 de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor het rapport van CoE ECRI van 16 mei 2006, waarnaar de verzoeker in het verzoekschrift verwijst.

Indien enerzijds uit de voorgelegde stukken blijkt dat de wijze waarop bepaalde asielzoekers in Italië behandeld kunnen worden aanleiding kan geven tot bezorgdheid, blijkt anderzijds uit de rapporten die door de verweerder worden geciteerd in de bestreden beslissing en toegevoegd werden aan het administratief dossier dat de situatie voor vreemdelingen die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten niet volledig vergelijkbaar is met deze van veel andere kandidaat-vluchtelingen.

In het rapport van NOAS van april 2011 wordt uiteengezet dat kandidaat-vluchtelingen die nadat zij een asielaanvraag indienden terugkeren naar Italië toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde dienst en om hen te ondersteunen bij het vinden van opvang. Ook wordt in dit verslag toegelicht dat aangezien het aantal vreemdelingen dat in het raam van de Dublin II-verordening wordt overgedragen relatief beperkt is en er in regel opvangplaatsen voor hen gevonden kunnen worden in CARA-centra onder meer in Rome en Malpensa waar er voor hen een aantal plaatsen gereserveerd zijn. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot er een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Diegenen die naar Italië terugkeren zonder er eerst een asielaanvraag te hebben gediend, zoals verzoekende partij in casu beweert, krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijk organisaties aangeduid door de overheden die in de nabijheid van het politiestation gevestigd zijn. In het verslag van OSAR wordt gesteld dat kandidaat vluchtelingen die door een lidstaat van de Unie op basis van de Dublin II-verordening overgedragen worden aan Italië toegang krijgen tot de asielprocedure, door de politiediensten op de luchthavens in regel doorverwezen worden naar de verantwoordelijke Questura en dat hun reiskosten betaald worden door het ministerie van Binnenlandse Zaken. Uit voormeld verslag blijkt wel dat er zich problemen stellen wat betreft de overname van kwetsbare personen waarmee wordt gedoeld op personen die medische of psychiatrische hulp nodig hebben. De verzoeker verklaarde tijdens het Dublinverhoor echter uitdrukkelijk in goede gezondheid te zijn, zodat niet blijkt dat hij dient beschouwd te worden als een kwetsbare persoon in de zin van voormeld verslag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië niet in de mogelijkheid zal gesteld worden om haar asielaanvraag te laten behandelen, dat hij aan zijn lot zal overgelaten worden of dat hij geconfronteerd zal worden met de problemen die bepaalde andere vreemdelingen, al dan niet kandidaat-vluchtelingen, in Italië soms hebben.

3.5.8. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Gezien de hierboven besproken recente en objectieve informatie omtrent de situatie van asielzoekers in Italië en meer in het bijzonder omtrent de situatie van Dublin-overnames in Italië, kan niet besloten worden dat de terugname van de verzoeker door Italië niet in overeenstemming zou zijn met de rechtspraak van het EHRM, het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in

de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. v. Secretary of State of the Home Department* en C-493/10, *M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform* en de principes terug te vinden in het arrest 56.203 van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er is vastgesteld dat de verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing op de nodige objectieve en recente gegevens heeft gebaseerd omtrent de gevolgen voor de verzoeker bij een terugname door Italië, zodat de situatie in Italië dan ook geenszins werd miskend. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is in de hiervoor geschetste context dan ook niet aangetoond. De verzoeker toont in zijn uiteenzettingen voorts niet aan dat zijn zaak gelijkaardig is aan de gevallen behandeld in de door haar aangehaalde arresten nrs. 65.819 en 72.824. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft de verweerder wel degelijk rekening gehouden met de algemene situatie van de asielzoekers in Italië alsook met de individuele situatie van de verzoeker en heeft hij met betrekking tot de individuele situatie met recht kunnen besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van art. 3(2) van de Dublin II-verordening of om aan te nemen dat er een risico bestaat op de schending van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat er nog geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname en dat toepassing gemaakt werd van het tacit agreement, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, zijn er evenmin aanwijzingen dat de verzoeker het risico loopt door de Italiaanse autoriteiten te worden teruggezonden naar haar land van herkomst. Hij toont bijgevolg geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

3.7. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS